

Kahlil Gibran

DE PROFEET

VERTAALD DOOR Désanne van Brederode

Kahlil Gibran
DE PROFEET

Vertaald door Désanne van Brederode

KOSM • S

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Inhoud

De komst van het schip	7
Liefde	12
Het huwelijk	14
Kinderen	15
Geven	16
Eten en drinken	18
Arbeid	20
Vreugde en verdriet	23
Huizen	24
Kleding	26
Kopen en verkopen	27
Misdaad en straf	29
Wetten	32
Vrijheid	34
Rede en hartstocht	36
Pijn	38
Zelfkennis	39
Onderricht	40
Vriendschap	41
Praten	43
Tijd	44
Goed en kwaad	45
Gebed	47
Plezier	49
Schoonheid	52
Religie	54
De dood	56
Het afscheid	58
Nawoord	67

De komst van het schip

Almustafa, de uitverkorene, de beminde, die als dageraad lichtte over zijn eigen dag, had in de stad Orfaleze twaalf jaar op het schip gewacht dat hem zou terugbrengen naar het kleine eiland waar hij was geboren.

En in het twaalfde jaar, op de zevende dag van Ailoel, de oogstmaand, beklom hij de heuvel zonder stadsmuren en staarde zeewaarts; en hij zag zijn schip opdoemen, samen met de mist.

Op dat ogenblik sprongen de poorten van zijn hart wijdopen, en zijn vreugde zweefde tot ver over de golven. En hij sloot zijn ogen en bad in alle stiltes van zijn ziel.

Maar toen hij de heuvel afdaalde, kwam er een droefenis over hem, en hij dacht in zijn hart:

Hoe zou ik in vrede kunnen heengaan, zonder smart? Nee, niet zonder een verwonde geest zal ik deze stad verlaten.

Lang waren de pijnlijke dagen die ik binnen deze muren heb doorgebracht, en lang waren de eenzame nachten; en wie kan zonder wroeging vluchten van zijn pijn en eenzaamheid?

Te talrijk zijn de scherven van mijn geest, de splinterregens die neerdaalden in deze straten, te talrijk ook de nakomelingen van mijn verlangen, die naakt te midden van deze heuvels dwalen, en ik kan me niet van ze losmaken zonder een diep bedrukt gemoed.

Vandaag werp ik niet zomaar een gewaad van mij af, maar een huid die ik verscheur met blote handen.

Het is niet zomaar een gedachte die ik achterlaat, maar een hart gezocht met honger en dorst.

Nu mag ik niet langer talmen.

De zee die alle dingen tot haar roept, roept mij, en ik moet scheepgaan.

Want blijven, zelfs al branden hier de nachtelijke uren, is bevroren, kristalliseren, is vastkitten aan de mal.

Zo graag zou ik alles hier met me meenemen. Maar hoe?

Een stem kan onmogelijk de tong en lippen torsen die haar ooit vleugels gaven. Eenzaam, op eigen kracht moet ik de ether zoeken.

En eenzaam en zonder zijn nest, zal de adelaar opstijgen – in een rechte lijn de zon tegemoet.

Nu hij dan de voet van de heuvel had bereikt, wendde hij zich opnieuw tot de zee, en hij zag hoe zijn schip de haven naderde, en op de voorsteven de zeelieden, de mannen van zijn eigen land.

En zijn ziel jubelde het uit naar hen, en hij zei:

Jullie zoons van mijn oermoeder, jullie koersmeesters van eb en vloed,

Hoe vaak zijn jullie niet door mijn dromen gevaren? En nu komen jullie terwijl ik me klaarwakker weet, en dat was mijn diepere droom.

Klaar ben ik om te gaan, en de gehesen zeilen van mijn geestdrift wachten op de wind.

Nog één keer in- en uitademen in deze stille lucht, nog één liefdevolle blik werp ik achterom,

En dan zal ik tussen jullie staan, een zeevaarder te midden van zeevaarders.

En jij, onmetelijke zee, jij slapeloze moeder,

Die als enige vrijheid en vrede beduidt voor rivier en beek,

Nog een enkele bocht zal dit stroompje maken, nog een ruisende rimpeling trekken in het spiegelende, gladde wak,

En dan zal ik tot je komen, als een onbegrensde druppel tot een grenzeloze oceaan.

En terwijl hij voortging zag hij hoe in de verte mannen en vrouwen de velden en wijngaarden verlieten en zich naar de stadspoorten repten.

En hij hoorde hoe hun stemmen zijn naam riepen, en een geschreeuw van akker tot akker, om het nieuws van het naderende schip te verspreiden.

En hij sprak tot zichzelf:

Zou de dag van vertrek de dag van het verzamelen kunnen zijn? En zal er ooit gezegd worden dat mijn avondlijke afscheid in werkelijkheid mijn morgenstond beduidde?

En wat zal ik geven aan hem die zijn ploeg in de vore heeft achtergelaten, of aan hem die zojuist het wiel van zijn wijnpers tot stilstand bracht?

Wordt mijn hart een rijk beladen fruitboom waarvan ik plukken mag en uitdelen?

En zullen mijn verlangens opwaarts bruisen, gelijk een fontein die hun bekers mag vullen?

Mag ik een harp zijn die door de hand van de almachtige beoerd wordt, of een fluit die zijn adem doet zingen?

Een zoeker van stiltes ben ik, en welke schatten heb ik in die stiltes gedolven die ik nu aan anderen zou mogen toevertrouwen?

Als dit mijn oogstdag is, in welke akkers heb ik dan het zaad gestrooid, en in welke vergeten seizoenen?

Wanneer dit inderdaad het uur moet zijn waarop ik mijn lantaarn hooghoud, dan is het niet mijn vlam die daarin zal gloeien.

Ledig en donker van stemming zal ik mijn lantaarn heffen, en de wachter van de nacht zal hem met olie vullen en ontsteken ook.

Deze dingen zei hij woord voor woord. Maar veel in zijn hart bleef ongezegd. Want zelfs hijzelf kon zijn diepere geheim niet uitspreken.

En toen hij de stad binnenging, kwam heel het volk hem tegemoet, en de mensen riepen hem toe als met één enkele stem.

En de ouderen van de stad traden naar voren en zeiden:

Ga nog niet van ons vandaan.

Een middaguur bracht je door in onze schemering, en jouw jeugdigheid heeft ons weer iets te dromen geschonken.

Geen vreemdeling ben je in ons gezelschap, ook geen gast, maar onze zoon, we hebben je innig lief.

Kwel onze ogen toch nog niet met de hunkering naar jouw gelaat.

En de priesters en priesteressen zeiden tot hem:

Laat de golven van de zee ons nu toch nog niet scheiden, en de jaren die jij in ons midden verbleef niet krimpen tot een herinnering.

Jij hebt je onder ons begeven als een bezielende geest, en jouw schaduw zette ons gezicht in lichte gloed.

Zoveel hielden we van jou. Maar sprakeloos was onze liefde, en sluiers versluiserden haar.

Nu, hier, roept zij luid om jou, en onbedekt staat ze voor je.

En als altijd kent liefde haar eigen diepten niet tot aan het uur van het afscheid.

En ook anderen kwamen tot hem met hun dringende verzoeken.

Maar hij antwoordde hen niet. Hij boog alleen zijn hoofd; en degenen die dicht bij hem stonden zagen dat er tranen vielen op zijn borst.

En hij en het volk schreden voort in de richting van het grote plein voor de tempel.

En juist kwam er uit het heiligdom een vrouw die de naam Almitra droeg. En zij was een zieneres.

En hij keek haar aan met buitengewone tederheid, omdat zij het was die hem als eerste had gezocht en in hem geloofde, terwijl hij toen nog pas één etmaal in de stad was.

En ze begroette hem, zeggende:

Profeet van God, steeds strevend naar het volkomene, lang heb je de verten afgespeurd naar jouw schip.

En nu is je schip gekomen, en je moet hoognodig gaan.

Diep is je verlangen naar het land van je herinneringen en

de woonstee van je grotere wensen; en onze liefde verplicht je tot niets, noch houden onze noden je gevangen.

Toch bidden we je: wil, eer je ons verlaat, nog wat tot ons spreken en ons je waarheid schenken.

En wij zullen haar onze kinderen geven, en die aan hun kindskinderen, en zo zal er niets van vergaan.

In je eenzaamheid hield je de wacht bij onze dagen, immer waakzaam en wakker heb je geluisterd naar het geween en geschater van onze slaap.

Daarom nu: openbaar ons wie we zijn, en vertel ons alles wat je is getoond over het leven tussen geboorte en dood.

En hij antwoordde:

Volk van Orfaleze, waarover kan ik spreken, behalve over dat wat zich ook nu binnenin uw zielen roert?